

איך יודעים שבא אביב?

אז יודעים (אז יודעים)
שבא אביב (שבא אביב)

**אז יודעים
שבא אביב!**

מסתכלים סביב סביב
ואם רואים שאין עוד בוץ בשבילים
ואם רואים שנעלמו המעילים
ואם פרג וגם חרצית
לכבוד החג קישטו עציץ

תוכן העניינים

מזן המזכירות	3
סיכום ועדת מינויים לשנת 2017	5
דיווח מהנהלת קש"ת	6
נפרדים מצילה שמעוני	8
מה למדתי בערב ההרצאות על "שיוך"? ...	13
יום מעשים טובים באלישיב	14
התרומה לפסח תשע"ח	15
ערב "נשים עושות שלום" במעברות	16
מקום ראשון בכדורעף בנות	17
מזן הארכיון	18
העולם קטן	19
על מקור השם "נחל אלכסנדר"	20
שומר על ערנות	22
שני שירים על "פחד"	23
מאחורי המילים	24
אירועי שבוע הפסח במעברות	25
ברכות ואיחולים	26
עובר ושב	26
להב חד - מפנקסו של צ'יפו	27

אנא אלי (קטע משיר תפילה)

פרנססקו אסיסי

אנא אלי
אנא אלי
עשה אותי כלי לשליחותך
אנא אלי
אנא אלי
עשה אותי כלי לשליחותך

במקום שבו מקננת שנאה
תן לי לזרוע אהבה.
במקום שבו עלבון - סליחה
במקום שבו חושך - אור
במקום שבו עצב - שמחה
אדון העולם.

שיר תשובה וברכה לחג פסח

"בשולחן הסדר"

לכל כלי סדר ותפקיד:

המזלג הגברי שיניו מחודדות, כדי שיוכל להינעץ בבשר;
הכפית הנשית לא יכולה להרשות לעצמה להתכופף
בעת מילוי תפקידה;
גם הסכין, שהוא גם גברי - גם נשי, יודע, שעליו להיות
חד וחלק.

רק לנו, המסובים לשולחן, אין תפקיד ואין סדר -
בעצמנו עלינו למצוא את מקומנו,
לעשות לעצמנו את "הסדר";
בעצמי עלי להחליט איך לצלוח את הים,
לבדי להתמודד עם המדבר;

בודדים נחליט אם לקחת על עצמנו עול חוקים וכללים
זו המשמעות של חירות!
לעצב בעצמך את הכלים של חיך!
אל תיתן, ואל תניחי לעולם, לא לאיש, לא לאל
ואפילו לא לרעיון,
להפוך אתכם לכלי לשירותו!

חג חירות שמח!

עמוס דביר

קיבוץ מעברות אבל על מותה של

צילה שמעוני ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה:

ניר, גליה, איל, אמיר
וכל הנכדים והנינים

"ידיעות מעברות" - דו שבועון

עורך: אורי בן-שאול

חברי המערכת: ענבל נקש, אורלי שפירא,

ערן שבתאי

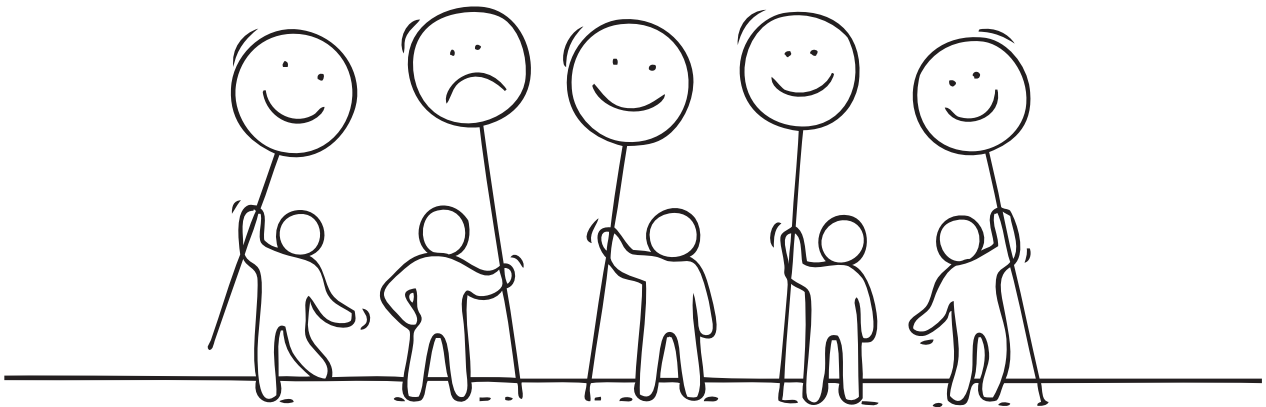
עיצוב גרפי: שמעון ברקוביץ

תמונת השער הקדמי: גליה פלד

תמונות השער האחורי: גליה פלד וענבל נקש

כתובתנו: iton.maabarot@gmail.com

מן המזכירות

מבחינת כלכלית וחברתית. לא נוכל לעולם לתת רטרואקטיבית את אותו הדבר שמקבלים היום. גם ההסבר שהשיפוץ מסדיר את ההיתרים של הבתים לא התקבל, מפני שהוא מוכן מאליו. לא היה ניתן אישור של וועדת בינוי לשיפוצים הללו ללא היתר והסדרה - זו הרי עבירה פלילית.

הפתרון אותו אנו מציעים ומעוניינים לקדם הוא קביעת המנגנון לחלוקת הכסף שכבר אושר בוועדת משק לטובת הפחת על דירות קבע. באמצעות המנגנון הזה כל משפחה, על פי הסדר והאופן שיקבע, תזוכה עבור שיפוץ, בהתאם לגיל המבנה. הסכומים המדוברים יהיו בסופו של דבר משמעותיים מאלה שביקשו המשפחות בפנייתם ואינם מצריכים אותנו לחרוג מהחלטות והתנהלות מקובלת בנוגע לשיפוצים פרטיים. נקבע כי מנהלת קש"ת תקדם את תפעול מנגנון זיכוי הפחת על דירות קבע כדי שנוכל להתחיל ולהפעיל אותו עבור החברים שפנו ועבור משפחות נוספות שבוודאי זקוקות לכך וטרם פנו.

(2) דיווח צוות תושבים - תושבות 2018

מהלך הדיון:

בצוות התושבים חברים: יעל צימנט, כרמי דניאל, מירב - מזכירה, אפרת - מנהלת קש"ת. תפקיד הצוות לטפל בהסדרת הסכמי התושבות המתחדשים מדי שנה.

הצוות הציג למזכירות את נתוני התושבים לשנת 2018. במעברות 23 תושבים צעירים, בני ובנות זוג של בני קיבוץ שטרם החלו תהליך קליטה ו- 24 תושבים מבוגרים, בני ובנות זוג והורים של חברי קיבוץ שאינם מתעדים להיקלט כחברים במעברות. התושבים משתתפים בתשלומים בהתאם לפרמטרים השונים שקבעה המזכירות. << מדיניות ההנחות נקבעה ואושרה ע"י המזכירות

סיכום ישיבות המזכירות ב-05.03.18 (0518)

1) פניית קבוצת משפחות להשתתפות הקיבוץ בעלויות של היטלי ביוב ואגרות בניה בשיפוצים פרטיים

מהלך הדיון:

יעל כתר, עירית שרון ועמרם טחנאי פנו בשם 10 משפחות שעומדות בפני שיפוץ בית הקבע בו הן מתגוררות. בקשתן הייתה לקבלת זיכוי מהקיבוץ עבור תשלומים של היטלי ביוב ואגרות בנייה. עמדת הפונים כפי שהוצגה במזכירות הייתה שהקיבוץ ראוי שיממן עלות של היטלי ביוב ואגרות בנייה המתחייבים לצורך השיפוץ המתוכנן מכמה סיבות: הקיבוץ מממן היום (בשכונות חדשות שנבנות) עלויות אלו עבור בתים הנבנים בגודל (מ"ר) העולה על זה שיהיה בבתי המשפחות לאחר השיפוץ. שנית, לדבריהם המהלך תורם לקיבוץ כי מהווה הסדרת הבתים אל מול המנהל, היו שכונות שפוצו בעבר על בסיס העיקרון של השוואת דיוור ובנוסף בבתים בהם מתגוררות אותן משפחות לא הושקעו כספים ציבוריים לצורך סיוע משמעותי בשיפוצים הנובעים מגיל המבנים.

החלטת המזכירות:

המזכירות לא אישרה את הפניה אך מקבלת ומבינה את הצורך לתת מענה לצרכים המשתנים של המשפחות וזאת לנוכח התיישנות המבנים הדורש תחזוקה וחידוש מעת לעת.

יחד עם זאת, השיפוץ שביקשו/מבקשות המשפחות לבצע הוא שיפוץ פרטי. היטלי ביוב ואגרות בניה משולמות תמיד באופן פרטי, ע"י כל החברים הבונים מעבר למה שהקיבוץ בונה. התבררנו בכך שכל שכונה שאנו בונים היא משודרגת יותר מקודמתה והעובדה שהיום מקבלים יותר מבעבר ועל כן יש לזכות את מי שמשפץ, הוא ערוץ שלא נוכל לנהל

בשנה שעברה ומאז צוות התושבים מיישם אותה. במידה ויש תושב שמבקש הנחה שהיא מעבר למדיניות זו – הוא מוזמן לפורום המזכירות הרחב להציג את הפניה. ככלל ניתן לומר כי בשנתיים האחרונות הוסדרו הסכמי התושבות במעברות והתכנסו לתעריפים אחידים, למעט הנחות שאושרו ע"י המזכירות ושנבחנו משנה לשנה.

החלטת המזכירות:

צוות התושבים ימשיך ללוות את הטיפול בהסדרת הסכמי התושבות לאורך השנה ככל שיידרש.

3) דיון בנושא השיח הציבורי סביב חלוקת רווחים מיוחדים בגין שנת 2017.

פורסם כמכתב נפרד לחברים כי לא רצינו לחכות עד לפרסום בעיתון המודפס. לטובת אלו שלא הצליחו לקרוא אותו – הוא מובא כאן בשנית בשל חשיבותו.

על תרבות השיח במעברות

ניהלנו דיון על אופי ותוכן השיח הציבורי בנושא חלוקת כספי מטרנה כפי שבא לידי ביטוי בדפי העמדה האחרונים שפורסמו חברים בנושא.

ההתייחסות של חברי המזכירות הייתה:

1. לתוכן המכתבים ולעובדות שעלו מתוכן.
2. לסגנון ובעיקר לאופי השיח.
3. להסתכלות רחבה יותר על מה ניתן ללמוד מהשיח הנוכחי כמאפיין של הלכי הרוח בין חברי הקיבוץ, בייחוד נוכח התקופה הקרובה, בה נידרש לדיונים והחלטות בנושא שינוי אורחות החיים.

- בדיון שניהלנו עלו מגוון נושאים, שהנושא המרכזי העובר בין כולם הוא חוסר וודאות בקרב חברים רבים ודאגה לעתיד. אלו באים לידי ביטוי בשלב הזה בעיקר סביב נושאים של המשך ואופי בניית בתי הקבע בקיבוץ והורשה לאחר השינוי.
- עדיין לא מצאנו את הדרך האפקטיבית ביותר, לקיום מעורבות והשתתפות פעילה בדיונים על תהליך השינוי, עבור מספר רב של חברים. אם אני לא מעורב, אין ביכולתי להשפיע ואני גם לא יודע על מה דנים. אם אני לא משפיע ולא יודע אני ניזון מחששות, משמועות.
- הצטרפות של מספר תהליכים משמעותיים הקורים במקביל כאשר הבולטים שבהם הם מכירת מטרנה, על כל המשתמע מכך (חוסן כלכלי בעתיד, היוון וחלוקת רווחים), יחד עם קיבוץ שנמצא בתהליך שינוי אורחות חיים.

מסקנות חלקיות שעלו בדיון (שהיה תחום בזמן):

1. קריאה, עידוד ויצירת אפשרויות לקהלים גדולים יותר, להיות מעורבים בתהליכי קבלת ההחלטות, על שלביהם השונים.
2. יצירת מפגשים לאוכלוסיות גיל שונות, לצורך מסירת אינפורמציה והחלפת דעות וצמצום (עד כמה שניתן) של מרכיב חוסר הוודאות הקיים.
3. והמסקנה החשובה ביותר: שמירה על המרקם החברתי המיוחד והנפלא שיש במעברות תוך כדי תהליך השינוי וכמובן גם לאחרי, יהיו אשר יהיו תוצאותיו. חברי המזכירות מודים לכל החברים שבחרים לקחת חלק בשיח הציבורי – המדובר והכתוב. חשוב ביותר שנלמד ונביא לידי ביטוי את כל הדעות, ההשקפות והתחושות הקיימות אצלנו כי רק כך ניתן יהיה לנהל דיון אמיתי, מעמיק, שבונה אמון ונותן מענה לכלל החברים. יחד עם זאת, נבקש להתנסח בצורה מכבדת, לגופו של עניין ולא לייצר מלחמות וקיטוב. כי אחרי הכל אנחנו זקוקים זה לזה ונמשיך לחיות כאן יחד עוד שנים רבות.

בברכה, כל חברי המזכירות

סיכום ישיבות המזכירות ב-18.03.19 (0618)

1) קליטה

מהלך הדיון:
איזי נוף, רכזת וועדת קליטה הציגה את המועמדים לקליטה בשלבים השונים. כפי שאנו נוהגים, המועמדים לאורחות ולחברות ובני זוגם הוזמנו והציגו את עצמם למזכירות.

החלטת המזכירות:

אפרת רוגובסקי (אשתו של שי רוגובסקי) לאורחות – אושר, צליל לוי (אשתו של רון לוי) לחברות – מומלץ, דניאלה אברמוב (אשתו של רותם אברמוב) לחברות – מומלץ, אוהד גלילי (האיש של נתלי בר-ניר) לחברות – מומלץ, דוד וקנין (האיש של דלית נובלמן) לאורחות – אושר, אייל קליין (האיש של נטע שלג) למועמדות – מומלץ.

המועמדים למועמדות ולחברות יוצגו בשיחת הקיבוץ הקרובה (יום רביעי 28.3.18) לקראת הקלפי שיפתח בסוף השבוע (29-30.3.18). המזכירות מודה לאיזי ולחברי וועדת קליטה על הליווי של תהליך הקליטה עבור כל אותן משפחות ומאחלת לכולם הצלחה.

סיכום ועדת מינויים לשנת 2017

בשנת 2017 הצלחנו לאייש את הועדות והתפקידים הבאים:

פברואר 2017

- ועדת פנסיה: עמוס הלפרן, רעיה בן אברהם, אלן פורת, עמית שלג, רונן בר ניר, שיר כהן.
- יו"ר צוות מפ"ל: בתיה גל, לקדנציה נוספת.
- עורך עלון הקיבוץ: אורי בן שאול, לקדנציה נוספת.

מאי 2017

- מנהל ענפי שירות: יאיר בר-ניר.

יוני 2017

- ועדת מפ"ל: עירית שרון, יהודית אגוזי, אלדר שלם, אמיר גנו, רונן בר ניר, ניצן גרינבלט, יערה קאופמן
- ריכוז ועדת דירות: לירון הללי.

ספטמבר 2017

- ריכוז ועדת רכב: עובדיה נקש.
- ריכוז משק והנהלה כלכלית: אנדי קדר.

אוקטובר 2017

- ריכוז ועדת תרבות, חגים וספורט: הילה רביר, לקדנציה נוספת.
- ריכוז ועדת שילומים: שני מס.
- ועדת משק: אבינועם גרינברג, אילון זמיר, יריב גרינברג, רון לוי, רוני טינוביץ, שחר ינאי, ריבה, יוני מס, תומר אולמן, עירית שרון, איל רומי, עינב וילק, אבנר גזית, טאטי קרייר, אפרים שפירא, איל שלמון, ירון יואל, ערן שבתאי, יניב קלנר, עמית שלג. | סניורים: שושנה אפרתי, אבישי עומרי, גלעד בן אברהם. | בעלי תפקידים: אנדי קדר, אפרת אשל, מירב שוטוב, אופיר צדוק, אפרת גילת, רונן בר ניר, מיכל הלפרן.

דצמבר 2017

- מנהלת ענפי שירות - אפרת אשל.

הועדה עסקה בנושאים נוספים שטיפולם גלש לשנת 2018. בשנת 2018 יסיימו 6 רכזים וועדות! אנו מודים לחברים המתנדבים לתפקידים ולוועדות ומבקשים מהחברים להיות שותפים ומעורבים בהובלת הקיבוץ להתנדב לתפקידים שוועדת מינויים מציעה.

בברכה, טאטי קרייר ומשה טליאס, וחברי הועדה: רונית ינאי, מיטל אולמן, רז כהן, לאורה פרידמן.

(2) פנייה לחצי שנה של חופשה מיוחדת - אורי שלם

מהלך הדיון:

אורי פנה בבקשה לאשר לו חצי שנה של חופשה מיוחדת מהקיבוץ לצורך הליכה בשביל ה-PCT שבארצות הברית שאורכו 4260 ק"מ. כדי ללכת את השביל הזה מתחילתו ועד סופו יש צורך ללכת כל יום כ-30 ק"מ במשך כ-5 וחצי חודשים. אורי מתאמן עבור אתגר זה כבר שנה וחצי. ועבורו מדובר בהגשמת חלום.

החלטת המזכירות:

חופשה מיוחדת במעברות, מאושרת בדרך כלל אך ורק לשני בני הזוג, היות ומדובר בהתנתקות כלכלית מהקיבוץ ולא סביר שאחד מבני הזוג ייצא לחופשה מיוחדת ויעבוד לכיסו ולכיס משפחתו בעוד בן הזוג נשאר בקיבוץ על כל הנובע ומשתמע מכך. יחד עם זאת, בהסתכלות למקרה הפרטי הזה - הוחלט לאשר את הבקשה. המזכירות מאחלת לאורי הצלחה באתגר העצום שלקח על עצמו!

(3) אישור דו"חות נספיים - שנת 2016

מהלך הדיון:

אופיר צדוק - מנהל הכספים, הציג את הדוחות הכספיים של שנת 2016 של "מעברות נכסים אגודה שיתופית חקלאית בע"מ", של "קיבוץ מעברות" ושל "מעברות אחזקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ"

החלטה:

המזכירות אישרה את הדו"חות.

(4) הפליטים מאפריקה

מספר חברים פנו אלי בשבועות האחרונים בסוגיה של מבקשי המקלט העומדים בפני סכנת גירוש מישראל. החברים ביקשו שנתארגן כקיבוץ לקלוט פליטים ולסייע להם. אני פניתי לתנועה הקיבוצית ולקיבוצים אחרים שעוסקים בסוגיה ולמדתי שהעניין מורכב ויש קושי ואי בהירות אצל כל הגופים העוסקים בנושא, בעיקר לגבי אופן היישום שלו. על כן - אם יש בקרב החברים מישהו שמוכן לקחת על עצמו לרכז את הטיפול בעניין זה - כולל למידת המורכבות והמשמעויות, יצירת הקשרים הרלוונטיים, איסוף הנתונים והכנתם לדיון במזכירות פתוחה - אנא, פנו אלי כי רק כך נוכל לקדם קבלת החלטה בעניין זה.

בברכת חג פסח שמח לכל בית מעברות,
מירב שוטוב

דיווח מהנהלת קש"ת

התקיים דיון קצר ובו שמענו נתונים על מספר החברים והמועמדים המבצעים כיום תורנויות.

הוחלט: ההצעה התקבלה.

סיכום פרויקט גן השעשועים:

עטרה כהן הוזמנה לדיון כנציגת הצוות שיזם והקים את גן השעשועים החדש. המטרה הייתה ללמוד ולהבין מה היו ההתמודדויות של הצוות בתהליך ההקמה ומה ניתן ללמוד מכך לפרויקטים הבאים.

עטרה סיכמה את התהליך: הרעיון להקים גן שעשועים נוסף בקיבוץ נולד מהרצון לשפץ את פינת נחליאלי כגן שעשועים שאפשר וכדאי להוסיף לו מתקנים. הרעיון ירד בגלל הקרבה לנחל. בהמשך פנו לוועדת השילומים לקבל סכום לביצוע הפרויקט. במקביל נעשתה פנייה למועצה שתשתתף בעלות. ועדת השילומים אישרה סכום של 200,000 ₪ והמועצה אישרה תשלום שקל מול שקל ותשתתף בעוד 200,000 ₪. על המיקום של הגן היו מספר דיונים בוועדת בינוי ובסופם הוחלט להקים ב'גן הנורווגי'.

עטרה תיארה את שלבי ביצוע הפרויקט ואת הקשיים הרבים בהם נתקל הצוות בדרך. מהקושי בהתמודדות עם התשתיות ועד הצורך ללוות באופן יומי את תהליך ההקמה, דבר שדרש מחברי הצוות ובעיקר מרוז כהן, להיות במקום מדי יום על חשבון עבודתם. הצוות הרגיש שהוא נאבק בכל שלב של הדרך וחושבים שהיה צריך ללוות אותם מקצועית בתחום הכספי, הארגוני והתפעולי באופן צמוד.

הנהלת קש"ת בירכה את הצוות: עטרה ורוז כהן, דלית נובלמן-וענקין, אולגה צ'ופנס-צפתי על ביצוע הפרויקט המוצלח. כל הכבוד לכם על החשיבה, הדחיפה והביצוע. בלעדיכם הגן לא היה מוקם. המקום יפה והתוצאה מדהימה. תודה לכם על האיכפתיות וההשקעה העצומה שנעשתה עם המון נכונות ולטובת כל הקהילה.

הנהלת קש"ת רואה חשיבות ליוזמות והתנדבויות של חברים ויחד עם זאת חושבת שנכון שחבר שמבקש פרויקט יבצע אותו עד שמסתיים גם אם עושה זאת בהתנדבות. כל זאת עם ליווי מטעם קש"ת.

הוחלט: בעתיד כל פרויקט שחברים יבקשו (גם אם ההשקעה הכספית אושרה בוועדת שילומים) יגיע להנהלת קש"ת לפני תחילת ביצוע כדי לקבל אישור וליווי ובעיקר כדי לראות שלאחראי ברור מהו תפקידו.

19 פברואר 2018

תורנויות בתשלום

ההנהלה דנה האם לאפשר לבצע תורנויות בתשלום לחברים שאינם עובדים. הוצג הסדר תורנויות בתשלום משנת 2003. בהסדר זה היו שינויים מעטים לאורך השנים אך לא נקבע בו שמי שאינו עובד לא יכול לבצע תורנויות. תורנויות בתשלום הינה זכות. התקיים דיון האם אנחנו צריכים להגביל את החברים שאינם עובדים, האם בכלל צריך לעסוק בזה או שנשאיר את המצב כפי שהיה עד היום? הדעה הכללית בהנהלה הייתה שזה לוקח תורנויות מחברים שעומדים בחובות העבודה שלהם. הוחלט להביא הצעה כתובה לשיבה הבאה.

12 במרץ 2018

הצעה לטיפול בתורנויות בתשלום

בהמשך לדיון שהתקיים בישיבה הקודמת:

הגדרות:

חובת עבודה: על חבר/ה חובת עבודה במשרה מלאה עד גיל פרישה.

- חבר/ה המקבל/ת קצבת נכות ו/או אזרח ותיק, חובת העבודה שחלה עליהם היא בהתאם לחוקי ביטוח לאומי.
- במצב של קצבת אזרח ותיק - 4 שעות ביום (94 שעות חודשיות).
- חבר/ה המקבל/ת קצבת נכות - בכפוף לחוקי ביטוח לאומי.

שעות שבועיות הנחשבות משרה מלאה עד גיל פרישה לפי תקנון העבודה משנת 2013:

- לחבר עד גיל פרישה - 45 שעות שבועיות.
- לחברה עד גיל פרישה - 40 שעות שבועיות.

מוצע:

1. זכאי לעשות תורנויות בתשלום כל חבר/ה אשר מקיים את חובת העבודה על פי תקנון העבודה מתאריך 01.2013.
2. חבר/ה הנמצא/ת בחוסר ימי עבודה, רשאית לבצע תורנויות תמורת שעות עבודה. היחידה למשאבי אנוש אחראית לבצע שיבוץ התורנויות ומעקב על ביצוע החלטות נוהל תורנויות בתשלום.

האם להעביר את מועדון הנעורים? ואם להעביר, האם לבית היין?

בית הספר הייחודי

- קם בקיבוץ מעברות בספטמבר 2017.
- בית הספר יגדל בשנת הלימודים הבאה לשלוש כיתות. כל כיתה אם 34 ילדים.
- כיום בשימוש בית הספר הקומה העליונה של בית המרכזון. בקומה התחתונה מועדון הנעורים. בתוכנית המקורית מועדון הנעורים היה אמור לעבור לבית כנרת/שמש בספטמבר 2019.
- 'בית שמש/כנרת - חברת הילדים תמנה בשנה הבאה (כיתות ד'-ו') 54 ילדים. בית הספר רואה במרחב כולו חלק מקמפוס בית הספר וכולל את: מגרש הספורט, משק ילדים, ספרייה, אולם התעמלות, סטודיו, וחשיבות בכך שלילדים יהיה חופש תנועה במרחב הזה, היות וחצר המבנה המרכזי של בית הספר קטנה מאוד. הקומה העליונה צרה מלהכיל את כל הפעילויות הנחוצות להתנהלות של בית הספר. יהיה חסר: מקום לארוחת צהריים של הילדים (לפחות הילדים הצעירים ימשיכו בשלב הזה לאכול יחד בתחומי בית הספר), חדרים נוספים לכיתות כדי לאפשר עבודה בקבוצות קטנות מ- 34 ילדים, משרדי הנהלה, ובנוסף חדרים ליועצת, אב הבית, מחסן וחדר משאבים למורים (מכונת צילום, מדפסת, ציוד לימודי ועוד).

בית היין

- משמש כיום כמועדון ח"ץ וכמקום לאירועים לחברי קיבוץ: חתונות, בר מצוות, ימי הולדת ועוד.
- מעטים הצעירים מהקיבוץ שמגיעים למועדון.
- אין אפשרות למכור לחיצוניים - גורם שבגיננו המקום פחות מושך גם את צעירי הקיבוץ.
- במהלך השבוע המקום עומד ריק.

העברת הנעורים לבית היין?

יתרונות:

- נותן מענה לצרכים של בית הספר (כפי שמוזכרים למעלה).
- מעניק לנערינו מועדון נעורים משופר בבניין מקסים. מאפשר מקום מופרד לנערים לפעילויות שונות: פינות ישיבה בחוץ, הפרדת שכבות.
- ניצול מיטבי של מבנה בית היין - יפעל כל השבוע.

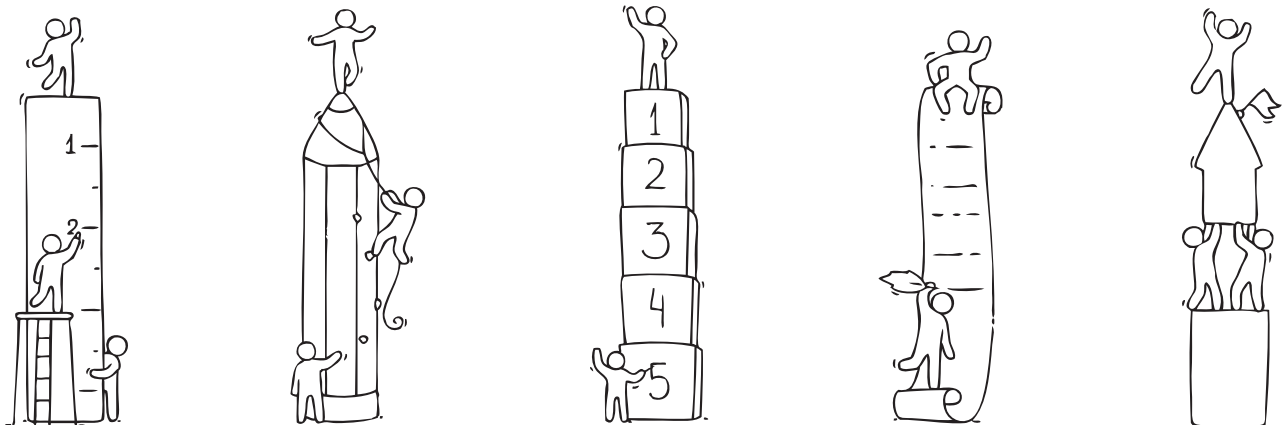
חסרונות:

- ביטול מועדון ח"ץ
- מבטל את השימוש במקום לאירועים פרטיים של חברים.
- המקום מקסים - וחבל שלא יהיה לשימוש כל הקיבוץ.
- מרחיק את הנעורים מאזור החינוך ובעיקר ממגרש הספורט.
- השקעה כספית מרוכזת במקום התחזוקה השוטפת שקיימת בשימוש היום.
- הערה בנושא ההשקעה הכספית: הוקצב סכום להעברת הנעורים בתוכנית ההשקעות של 2018. בנוסף אנחנו בודקים אפשרות של השתתפות המועצה במבנים המיועדים לפעילות בני נוער.

התקיים דיון במהלכו נשמעו דעות והתייחסויות עם ניסיון לחשוב מה ניתן לעשות במצב שנוצר ומהו הפתרון הטוב ביותר.

הוחלט: יוקם צוות קטן לבדיקת צרכי בית הספר והאם הפתרון אפשרי במבנים הקיימים. מטרת הצוות לבדוק את הצרכים לשנים הבאות ועל סמך המידע לקבל החלטה. תיבדק אפשרות של תוספת מבנה יביל באיזור בית הספר. כל הנתונים שייאספו יוצגו להנהלת קש"ת בישיבה הבאה ואז תקבל החלטה.

להתראות,
אפרת אשל.

נפרדים מצילה שמעוני

שלום אמא,

אני מנסה למצוא את המילים לכתוב לך מכתב פרידה, והן לא באות. המילים שתמיד היו באות לך בקלות, שתמיד ידעת למצוא אותן בכל זמן ובכל מצב, בכתב או בעל פה, מופיעות עכשיו אל מול עיני באי סדר ובלי כל הגיון. המום, חסר מילים, מבולבל וכשבתוכי נפער חור גדול אני עומד כאן היום, מנסה למצוא את הדרך להפרד ממך. ואני לא יכול. לא יכול למצוא את המילים, ולא יכול להפרד.

אני מנסה להבין, למצוא הגיון כלשהו, להזכיר לעצמי שבסופו של דבר זו דרכו של עולם, לשכנע את עצמי שאולי עכשיו את שוב עם אבא, איפה שהוא שם למעלה, ושלכל דבר יש סיבה, גם אם אנחנו לא יכולים להבין אותה. אבל זה לא מסתדר לי. כמו תינוק שמנסה להכניס את הקובייה לתוך החור העגול, וכל פעם נעשה מתוסכל יותר ויותר.

אחרי שאבא נפטר, עברת ימים קשים. אני יודע, היינו כולנו לצידך ועברנו איתך את המשברים. זה לקח חודשים, אבל מצאת בתוכך כוחות והרמת את עצמך בחזרה למעלה. עם כל הכאב והצער בחרת בחיים והלכת קדימה. ואנחנו - כל המשפחה שלך - ביחד איתך.

נפרדתי ממך ביום שלישי האחרון בבוקר, התמונה הזו עולה בהירה וחדה בראשי - ישבת על הכורסא בבית החולים, ואמרת לי שאת קצת חלשה אבל תהיי בסדר, ואמרנו שנתראה שוב בערב. לא היה אז כל סימן למה שהולך לבוא עוד כמה שעות. "זה עוד לא הזמן שלך, זה עוד לא הזמן שלך, זה עוד לא הזמן שלך". אלו המילים שחזרו ועלו פעם אחר פעם בראשי בימים שהיית בטיפול נמרץ, נאבקת על חייך. רציתי כל כך להאמין שעוד יש סיכוי, שיש תקווה, אפילו לנס. אבל נס לא קרה, ולמרות שאני לא מבין את זה ולא מוכן להסכים לזה, ואולי אף פעם לא אוכל להסכים, זה כנראה כן היה הזמן שלך.

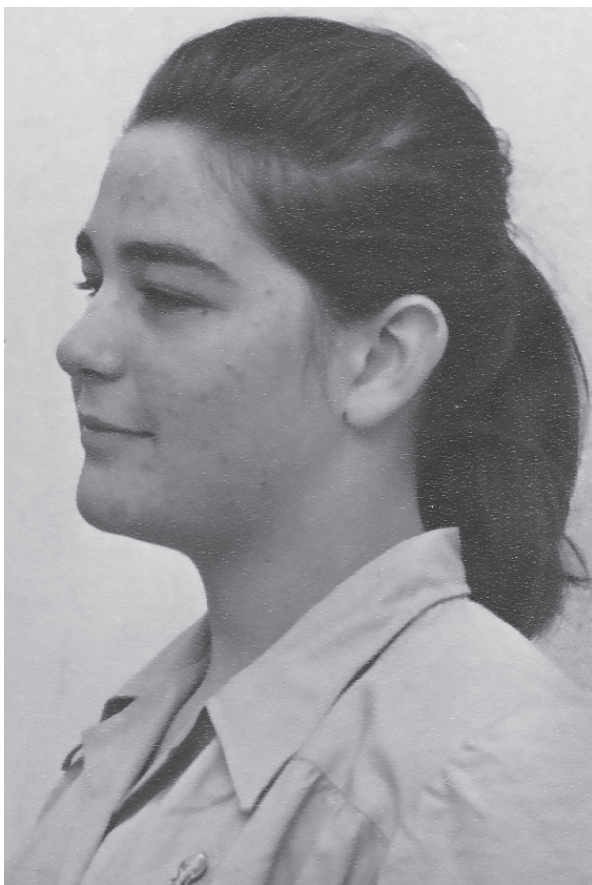
יצרת כאן חיים שלמים ומלאים, ואת היית זו ששומרת על מדורת השבט, מוסיפה עצים למדורה כדי שתשאר דולקת גם בימים סגריריים. אוספת ומחברת את כולנו. אבא תמיד אמר שאת הלב של המשפחה. אז מה זה אומר עכשיו? איך גוף חי יכול לחיות בלי לב? כל כך הרבה שאלות יש, וכל אחת כואבת יותר מהקודמת.

אמא, צילוש, סבתא צילה, אישה גדולה וחכמה, נדיבה ורגישה, מכילה ועוטפת. אשת משפחה מעל הכל. אנו מצווים לשמור ולהמשיך את מה שיצרת, את השבט, ואת

מדורת השבט. אני בתוכי יודע שזו הצוואה האמיתית שלך, זה מה שהיית רוצה יותר מכל. ואנחנו - חזקים ואיתנים ומאוחדים ואני מבטיח לך שנעשה הכל כדי לשמור על האש. נמשיך קדימה כי החיים חזקים מכל והמסע ממשיך הלאה, עם הזכרונות, הרגישות והחכמה שנתת לנו תמיד, אבל גם עם הכאב והחלל העמוק בלב שהשארת בלכתך.

כל כך הרבה חיים, כל כך הרבה זכרונות, וכל כך הרבה מילים, ואני עדיין לא מוצא את המילים להפרד ממך. אז הפסקתי לחפש. ביום כלשהו הן אולי יגיעו, גדולות ובהירות כמו טיפות גשם ראשונות, והכל יהיה פתאום ברור.

ועד שהן יגיעו, פשוט אסתפק בשלום.
שלום אמא - איל שמעוני

סבתא...

מילה אחת, 4 אותיות וכל כך הרבה משמעות ורגש. בעצם את לא עוד "סבתא", את סבתא שלי. ה-סבתא שלי, שאין עוד כמות בעולם כולו. אני יודע שכל אחד ואחת מרגישים כך כלפי סבתם וזה נכון והגיוני. אבל בשבילי את לנצח ההגדרה המילונית לסבתא המושלמת - מחבבת, מלמדת, מקשיבה, עוטפת, מבשלת, מתגעגעת ויותר מהכל הסבתא שלי! אני בר מזל, 27 שנה שזכיתי בכך ואני מקווה שאת יודעת איזה פרס את!

את יודעת? את לימדת אותי מה זאת אהבה ואם כמה שזה כואב, המוות שלך בעיני הוא ניצחון האהבה. לפני שנה וחצי נפרדת מסבא, אהובך הנצחי וכל כך פחדתי שלא תחזיקי מעמד. אין לך מושג כמה הייתי גאה בכך ובעוצמות שלך להתגבר ולהמשיך. אבל האהבה שלך אל סבא הייתה חזקה מהכל. אני זוכר איך כל ביקור בבית הקברות נגמר באמירה: "אני רוצה את דוד בבית!"

לצערי לא הצלחת להגשים את רצונך, אבל עקשנית שכמוך לא ויתרת על האהבה והחלטת שאם סבא לא בא אליך את תבואי אליו. אני מאמין בלב שלם שבחרת ללכת אל סבא, אהובך. ולמרות הכאב והעצב שלי אין בי כעס ואני שמח בשבילך ומאמין שעכשיו אתם ביחד שלמים יותר ואוהבים. האהבה שלך ניצחה.

סבתא, אני אנצור אותך עד יומי האחרון בזיכרונות מתוקים ומלאי אהבה, יש לי עוד הרבה דברים לומר לך ועוד אגיד לך כי לנצח את איתי.

יש ביבשת אפריקה מספר רב של דתות מסורתיות אפריקניות, הן שונות זו מזו מאזור לאזור ומקבוצה אתנית אחת לאחרת. אך לכולן יש יסוד משותף - מקום המת בחברה. המת הופך להיות רוח תומכת ומייעצת ואיננו נעלם. כך הוא ממשיך לחיות עד אשר כל משפחתו הולכת וגם אז על אף שאין עוד בין החיים כאלו שהכירו אותו, הוא אינו נעלם. במקום זאת הוא עולה במדרג הרוחות והופך לרוח בכירה יותר. אפריקה של סבא, שלך ושלי מתגלמת בכל יופייה במשל זה וכך אני יודע שאתם לנצח הרוחות המסייעות שלי.

גאה אני להגיד: "אני ניצן שמעוני, הנכד של צלה"

סבתא

אני אוהב אותך ומתגעגע. אהבתי מאוד לבוא ולשבת איתך ולדבר. זה מאוד עצוב וקשה ואת הלכת לסבא.

אני אוהב אותך.

בר שמעוני

עברו 10 ימים, ואני חושבת שעדיין לא הפנמתי את מה שקורה כאן. בעשרת הימים האלה בעיקר עלו לי זיכרונות, כל פעם עוד אחד. כולם של ילדות שמחה וצבעוניות. זיכרונות של סבתא שופעת שמחה, מעודדת יצירתיות ומשדרת מסר של "זה בסדר להיות הילדה שאת". זיכרונות של סופי שבוע בהם ישנתי בחדר הקטן בבית של סבים שמעוני, מכוסה בפרך בצבע זהב, ושבתות

לשבת איתך בסלון בשקט כשאינן אף אחד ולנהל שיחות על תקופות רחוקות ויבשות זרות. את האהבה שלי לאפריקה ינקתי ממך ומסבא. לאורך שהותי באוגנדה ליוותה אותי תמיד תחושת השליחות, הרצון להמשיך אותך ואת סבא, שתדעו שזה בעצם אתם שם ושכל דבר שאני עושה שם זה אתם ובזכותכם. דיברנו בטלפון ותמיד אמרת לי: "תחזור כבר", חזרתי וזכיתי בעוד שלושה חודשים מופלאים איתך, כל כך התרגשתי לספר לך את הדברים שעשיתי וחוויתי. ראיתי את ההתרגשות על פניך עת סיפרתי לך שהייתי בסיישל - אותה תמיד כיניתי: "האטלנטיס של שמעוני". מה שאולי את לא יודעת, זה שהיית שם איתי כמו בכל יום ב-27 שנות חיי, וכמו שאת ממשיכה ותמשיכי להיות לנצח ימי.

אין ספק שזה עצוב, כואב ומביא את הלב לריסוק. אבל אני חש שיהיה זה לא נכון לעסוק ברגשות אלו בעת זו ובמעמד זה. במעמד זה אני מעוניין לחגוג את חיך ולומר לך תודה, תודה על כל השנים של נתינה ואהבה ללא גבולות. אני מסתכל סביבי ורואה משפחה מופלאה - היצירה המושלמת שלך ושל סבא, אני מבטיח לשניכם שאעשה הכל כדי שתהיו גאים.

את אבא הכירה כבר בנעוריה, כשהגיע לקיבוץ כילד חוץ. למרות ההפרש הקטן בגילים, לא היו באותה קבוצה, הוא מצעירי קבוצת כפירים הגדולה יותר, היא מבוגרי קבוצת רימון הצעירה בשנה. אולי לכן, רק בסיום הלימודים, בהליכות המשותפות מחדר האוכל למגורי הצעירים, תוך כדי שיחות עומק על אידיאולוגיה וערכים, פרח האהבה בין דייויד השוכב וצילוש הילדה הטובה. אהבה גדולה וחזקה שלא נגמרה עד סוף חייה, ואולי עדיין נמשכת אי שם במימדים ועולמות אחרים.

בצבא שירתה כמ"כית בבסיס הטירוניות וגם כסוג של מורה חיילת בדרום. משם זכור לנו הסיפור הרומנטי על איך עלתה על רכבת פצועים ממבצע קדש, ואיך פגשה שם את אבא שנפצע ברגל. אחרי שנתיים בערך של ביחד (רוב הזמן), כשחדרם המשותף מהווה מרכז חברתי הומה של חברים ופעילות, החליטו למסד את יחסיהם, וב-25 בפברואר 1958, התחתנו. צילוש לבשה שמלה בצבע תכלת, דייויד הביא שייבה, וסבתא טובה קצת התאכזבה מהסגנון הקיבוצי.

של שוקולד מריחה ביתי שהכנו ביחד ו"חביתת פרוץ" שהמציאה סבתא, מורכבת בעזרת ירקות. ריטואל שלם. זיכרונות של סבתא שמרשה לילדה קטנה לשתות תה דובדבנים או מים חמים עם לימון בכוסות תה עדינות ושבירות וסומכת עליה, רק כי הנכדה הזו חשבה שהן יפות כמו בסרט של סינדרלה. סבתא שלבקשתנו עושה "ערב מסעדה" לכל המשפחה ומכינה איתנו את כל האוכל. זיכרונות של סבתא סבלנית, שמקריאה את "סבא זמן" או "ספר הענקים הגדול" אלפי פעמים רק כי ביקשנו.

סבתא, אני עוד לא מפנימה את העובדה שלא אזכה לשוחח איתך, לשיר איתך (חלש ועדיין כי לימדת אותי פעם שככה לפעמים יותר יפה), לצחוק איתך. אני רוצה להודות לך על ילדות מופלאה, על בית שתמיד היה פתוח, על חופש, על הזוגיות המושלמת שלך עם סבא, שלימדה אותי שיש חיה כזאת. אם יבוא יום ואהיה סבתא, אני רוצה להיות כמוך.

כבר מתגעגע, עדיין לא כל-כך קולטת, והכי אוהבת שאפשר.

קמה שמעוני (נכתב ב-18.3.18)

בבוקר יום שני, רגע לפני שנסענו למרפאה, התקשרה לצילוש עינת מהארכיון לקבוע פגישה לראיון. צילוש אמרה שמרגישה לא כל כך טוב, וכשיעבור, יפגשו. אבל לא עבר, ולא נפגשו, עושר גדול של סיפורים, שירים וזיכרונות הלכו לבלי שוב, נשארנו אנחנו לנסות לספר את סיפור חייה של צילוש שלנו לפי זכרונות וסיפורים שאספנו לאורך הדרך. סיפורים שעכשיו, כשכבר מאוחר מדי, חבל שלא שמענו יותר מהם. תמיד נדמה לנו שיש עוד המון זמן, ועם צילוש זה היה לגמרי ככה, סוף פתאומי, לא צפוי ומיותר.

צילוש נולדה לפני כמעט 82 שנה, ב-30.3.1936, בבית החולים בעפולה. המסע לעפולה היה מורכב למדי, בדרכי תעבורה שונות, כולל עגלה עם סוס, ולכן כמה שבועות קודם לכן, מטי, סבתא שלנו, נסעה לשם, ועד ללידה גרה בעפולה ועבדה שם במשק בית... ככה זה היה אז. על הדרך המפחידה חזרה, בימים המתוחים של לפני "המרד הערבי הגדול", שמענו ממטי הרבה, איך העגלון הערבי לקח אותה בדרכים עקיפות בניסיון להביא אותה בשלום הביתה וכמה שהיה מפחיד. כן, ככה זה היה אז.

צילוש גדלה בקיבוץ, ילדות ונעורים בלינה המשותפת, בקיבוץ של פעם, בימים שעשו בהם היסטוריה. ילדה ונערה טובה ורגישה, דואגת לכולם, מטפלת בכולם, חברים, אחים, אפילו הורים. תלמידה חרוצה וחכמה, כדורסלנית מוכשרת, שומרת על אופטימיות למרות קשיים ותהפוכות משפחתיים.

צילוש התחילה לעבוד בחינוך כמטפלת. מטפלת בחינוך המשותף היא קצת אמא, וצילוש, כך יעידו רוב חניכיה, הייתה הרבה אמא. בכבוד, בעדינות, ובחכמה, עם המון חום ואהבה, גידלה 4 קבוצות, אותן ליוותה לאורך שנים, בעיקר בגיל החברה הצעירה (א'-ו'): אלה, סנונית, צבר ואיילות. את המחנכים השותפים שהיו אתה בשנים האלו ניהלה ביד רמה. ובמקביל, גידלה אותנו: ניר, גליה, איל ואמיר, הילדים הפרטיים שלה עם כמויות בלתי נדלות של אהבה, נתינה, קבלה ותמיכה. עם שותף מלא, שאולי היה פחות נוכח, אבל משמעותי בהחלט.

בינתיים התרחבה המשפחה, צירפנו לשורותינו בשמחה את אורית, ואת דגן, קמה, ניצן ובר. צילוש ודייוויד היו סבים למופת לנכדים, שאהבו מאוד לבוא "לבית של סבים". השנים עברו, ועוד גל התרחבות הגיע: יעלי של איל, אביה, אור, שיר, אלה, ינאי. עוד כלה, עוד נכדים, כולם התקבלו בזרועות פתוחות בבית של סבים, ועוד ועוד שמות נוספו לקופסת הרמיקוב הישנה, שבאורח פלא עד היום, מעל 40 שנה, נשארה שלמה, אף לבנה לא אבדה או נשברה. גל נוסף הגיע: רות של אמיר, ענבר ואמרי, ובבית של סבים, יש מקום לכולם, ובארוחת השבת יש מאכל מתאים לכל אחד, גם לתוספת האחרונה: הגר של דגן ולילה הקטנה.

ובכל יום הולדת, ברכה אישית מיוחדת מאמא/סבתא בסגנון הכתיבה הנפלא שלה, לכל ילד/ילדה/נכד/נכדה שישב מתחת לכובע יום ההולדת המשפחתי.

אי אפשר לסכם את חייה בלי מילה קטנה על המוזיקה. המוזיקה שמילאה את חייה, שכל כך אהבה. היה בצילוש מפגש צמרת של שמיעה מעולה, קול ערב, והמון ידע. ועוד לא דיברנו על יכולת השריקה המופלאה שממנה נהנו הרבה ילדים בשעת ההשכבה, כשהייתה שורקת להם שירי ערש מרגיעים. צילוש הכירה וזכרה את כל השירים שליוו את מעברות כל השנים: מילים, מגנינות, כותבים ומבצעים. מילון מוזיקלי לתולדות מעברות.

צילוש יקרה. אמא, סבתא, סבתא רבה. תחסרי לנו מאוד. בשבועות האחרונים, נראה היה שאת מתחילה להתאושש מהאובדן הקשה של אבא, ומצרות הבריאות שנפלו עליך, עשית הליכות, נראית טוב מתמיד, ושום דבר לא הכין אותנו למכה. אני יודעת שכמה שהתגעגעת לדייוויד שלך, וכמה שרצית אותו, יותר רצית להיות פה אתנו, לראות את הנכדים והנינה גדלים, לחוות את החיים, לא רצית ללכת, אבל המציאות רצתה אחרת. אולי אתם יחד עכשיו, את ואבא, מרחפים לכם על איזה ענן, שומרים עלינו מלמעלה, אולי אתם מאושרים יחד. הלוואי!

המחשבה הזו קצת מנחמת. אמרתי תחסרי? את כבר חסרה. מאוד. אין יותר "בית של סבים". אין מי שיאהב אותנו ויקבל אותנו בלי תנאים, ככה כמו שאנחנו בדיוק. העץ הנדיב שלנו איננו.

אוהבים אותך מאוד והמון כולנו.

צילוש התחילה לעבוד בחינוך כמטפלת. מטפלת בחינוך המשותף היא קצת אמא, וצילוש, כך יעידו רוב חניכיה, הייתה הרבה אמא. בכבוד, בעדינות, ובחכמה, עם המון חום ואהבה, גידלה 4 קבוצות, אותן ליוותה לאורך שנים, בעיקר בגיל החברה הצעירה (א'-ו'): אלה, סנונית, צבר ואיילות. את המחנכים השותפים שהיו אתה בשנים האלו ניהלה ביד רמה. ובמקביל, גידלה אותנו: ניר, גליה, איל ואמיר, הילדים הפרטיים שלה עם כמויות בלתי נדלות של אהבה, נתינה, קבלה ותמיכה. עם שותף מלא, שאולי היה פחות נוכח, אבל משמעותי בהחלט.

ב-1978, יצאנו כולנו לשנה לדרום אפריקה, מטעמי עבודה של אבא. זו הייתה שנה חוויתית מאוד של משפחתיות, טיולים, נופים מדהימים וחוויות של ביחד שונה מהיית

צילה,

המטפלת שלנו, של קבוצת איילות, מכיתה א' עד ה'. היית המטפלת הקבועה שלנו 5 שנים בלינה המשותפת. לדרך התחלפו רבים, ואת נשארתי ותמיד היית המ- "צילה", המצילה שלנו. כל כך הרבה זיכרונות ממך מלווים אותנו במעשינו היום-יומיים.

לא היה דבר שלא לימדת אותנו - לשטוף רצפה, לסדר ולנקות, לצחצח נעליים, לקפל כביסה, אפילו לנטול ציפורניים, ואת הכל עשית תוך כדי שירה, מוזיקה וחיוך. זוכרים את ארוחות הבוקר המושקעות? את הלחמניות של יום שישי? קנקני שתייה חמה, ממרח שוקולד תוצרת בית ולחם ג'ינג'ר... הכל נעשה באהבה, בנתינה ובשמחה. טיפלת בנו כשהיינו בריאים, וגם כשהיינו חולים, ובהשכבות היינו נרדמים לצילי שריקתך שנשמעה לנו הנפלאה בעולם. תמיד היית לצדינו, עם חיוך ויד מלטפת, ובלב רחב.

נזכור אותך תמיד באהבה.
ילדי קבוצת איילות.

צילוש יקרה מאוד,

יומיים לפני פטירתך נפגשנו בדרך ודיברנו, ופתאום... הלכת! במפתיע, בשקט.

יקרה את מאוד. היית מטפלת כמו אמא כל שנות החברה של שחרי ושל רונילה שלנו. זוכרת מאוד את ייחודך, היית הרבה יותר מ"מטפלת". אני, כאמא, הייתי מאוד רגועה כאשר הילדים היו בידיך. במקביל אלייך, אני הייתי מטפלת של קבוצה ממנה נשארו בקיבוץ רק שני ילדים: עירית אברמוב ויהושע מס.

זיכרון - בגילי אומרים ששוכחים את העבר, אבל יש דברים שנשארים... צילוש - צילה, היית עבורי הרבה יותר ממטפלת של שני ילדי, היית ונשארתי אישה יקרה מאוד מכל הכיוונים והמראה שלך יחד עם החיוך המיוחד הנשלח אלי בשאלה: "כן, אז מה את אומרת?". חיבוק, יקרה - חיבוק אוהב.

ולהתראות,
שושי זינגר ארד

צילה,

גדלנו יחד מגיל 0 ועד הצבא. הזיכרון הראשון שלי הוא של קבוצת תינוקות יושבת בחצי מעגל על 5 סירים ומחכה שהמטפלת תשחרר אותנו מהחובה לעשות מעשה. ילדות יחפה בתחתונים וגופיות, כשכל הקיבוץ משמש כמגרש משחקים, מהמטבח עם תנור הלבנים הגדול במרכזו, דרך המכבסה, הקומונה, הנגרייה והסנדלרייה של אדלה. הרפת, הלול והדיר, עדר הכבשים וניסיונות החליבה בידיים. הכל פתוח לפנינו.

ילדי קיבוץ, חינוך משותף, במשמעות שונה מהמקובל. הוותיקים כולם שותפים בחינוך, באחריות ובהורות של כולנו. ילדים של הקיבוץ. שדרת הג'קרנדות והספסלים במרכזו. טרוץ על אחד הספסלים, מספר את הסיפור הקבוע על "טוטי ופינפין", ואנחנו בעיניים בוהות ופה פעור. עם החיילים האוסטרליים בשבתות על הספסלים. השחייה בנחל אלכסנדר, ליד הגשר התורכי, והקצין האנגלי שבא לדוג בשבתות. השייט בסירה של "יולס" או בקיאק ששמחה בנה. והקבוצה. קבוצת "רימון" וצילה במרכזו. לרוב, במזכירות הכיתה, החיוך הטוב והשמחה בעיניים, תמיד סולחת. תמיד אופטימית. לא שומרת טינה או רוגז.

בגיל מבוגר, אחרי ניתוחים, עדיין אופטימית ללא תקנה ועם חיוך, למרות הכאבים. קשה לאבד חברות כזו, שמסמלת עולם אבוד, שאיננו ונשאר רק בלב.

כרמי (בן אברהם)

מה למדתי בערב ההרצאות הקצרות על "שיוך"? לא בדיוק פרוטוקול

"למשתנה" על-ידי מוסדות המדינה (המונח
'קואופרטיבי-שיתופי' איננו מינוח משפטי
מקובל).

5. אם נבחר להיות "קיבוץ משתנה", כדאי מן הבחינה הכלכלית ארוכת הטווח לחכור את כל 500 הנחלות שאושרו לנו במשבצת החצר, ולשלם את המסים הכבדים למדינה, ובכך נוכל להבטיח שקט וביטחון לכלל האוכלוסייה לשנים רבות לעתיד.
6. חלק מהמומחים שבינינו טוענים כבר שנים, שאילו שילמנו למדינה עבור ערך הקרקע והנחלות במעברות בעבר, היינו חוסכים עשרות רבות של מיליוני ₪.
7. המוסדות הנבחרים במעברות נוקטים בעשור האחרון בצעדי הפרטה פנימיים רבים, אך אלה נספגים על-ידי הציבור, ואנו שומרים עדיין על הליבה השיתופית.

עד כאן הדיווח על דברי המרצים. מכאן הערותיי:

1. אם תתקבל ההצעה של "קיבוץ קואופרטיבי-שיתופי", ניתן יהיה לבצע צעדי הפרטה נוספים שיוזכו לתמיכה ציבורית, וזאת בתנאי - שהליבה השיתופית תישמר.
2. כמובן, קיימת דרך נוספת: להישאר "קיבוץ שיתופי" אמיתי, כגון גן-שמואל ומשמר העמק, שם רואיין כל חבר, ולבסוף נכתבה "אמנה", שהביאה חברי קיבוץ אלה לשקט חברתי וכלכלי ארוך טווח. בקיבוצים אלה ודומיהם, לכל שכבת גיל מובטחת בחוק פנימי זכות ברכוש הציבורי למקרה של פירוק.
3. כיום, רק קיבוץ שיתופי מקבל היתרי בנייה מרשויות המדינה - ההצעה של "חלופת האגודה" טרם אושרה, למרות שאימצו אותה במספר קיבוצים.

מוגש כשירות לציבור למי שלא השתתפו, והם מרבית חברי הקיבוץ. על כולנו לדעת במה מדובר. גזרו ושמרו!

רשם: שמעון דר

ארבעת המומחים שהוזמנו להסביר לנו, חברי מעברות, את נפתולי החוקים והנהלים של מוסדות המדינה למול הקיבוצים המשתנים, אמרו כך:

1. קיבוץ שיתופי "שמשנתנה" אמור להשתנות בתהליך, על ציר הזמן, מקיבוץ שיתופי "לישוב קהילתי" רגיל בסוף התהליך. זוהי מגמת קובעי המדיניות הנוכחית במדינה.
2. לפי חוקי המדינה של ימינו אלה, בנייה על חשבון החברים ושכר דיפרנציאלי מסווגים את הקיבוץ "משיתופי" "למשתנה".
3. כל ניסיון "להתחכם" מול מוסדות המדינה, כלומר, להפוך "לקיבוץ משתנה" ולהכריז כי עדיין אנו "קיבוץ שיתופי" - לא יצלח - "השכן ילשין" לשלטונות.
4. שתי האפשרויות הרציניות העומדות מול קיבוץ מעברות לבחירה הן אלו:
 - להכריז על עצמנו "כקיבוץ משתנה", ולשלם בשל כך את המיסים הנדרשים כחוק. באזורנו גייע המס הזה לכדי 200 מיליון ₪ (ואולי יותר). או אז, להתחיל את תהליך "השיוך" של הבתים והמגרשים בתוך המשבצת שלנו. כל תהליך שיוך מצריך החלטת רוב של 66% מכלל בעלי זכות ההצבעה.
 - להשתנות בהחלטה "לקיבוץ קואופרטיבי-שיתופי", בו לכל חבר תהיה מגיה כספית של ערך דירתו ורכוש אחר שנצבר בעמלו ובעמל דורות. שינוי כזה אינו כרוך בהחלטה על שכר דיפרנציאלי ושיוך דירות, והקיבוץ לא ייחשב

צילום: גליה פלד

על יום המעשים הטובים ועל ביקור לא שגורתי באלישיב

זה התחיל בטלפון מענת מתת-טוב, אחראית ההתנדבות במועצה, שהזמינה את חברי מעברות (דרך הוועדה שלנו) לקחת חלק ביום המעשים הטובים ב - 13 למרץ. דובר על שני פרויקטים, האחד בבת-חפר (שמתעכב מעט) והשני במועדון גיל הזהב באלישיב. מה נדרש? לארגן גינה יפה למבקרי המועדון. נשמע קל.

מפגש הצוות הבא היה ביום האירוע שבו הצטרפו אלינו נורית יואל, אורית אלון, שאול דניאל, ואלדד שלם. האדמה והצמחים נרכשו בינתיים וכל שנותר היה להפשיל שרוולים ויאללה לעבודה. ההתחלה הייתה מהוססת, אך כפי שתראו בתמונות, מבקרי המועדון והצוות נכנסו מהר לעניינים, ובשיטת הבלגאן המאורגן תוך שעה העמרנו 4 אדניות לתפארת. סחבנו, שתלנו, צחקנו, שרנו, ובסוף היום נותרנו עם טעם של עוד.

אריאל דניאלס

תחילה גייסתי את דורית, שבמשפחת דניאל/ס היא אושיית הגינון הבכירה ביותר, ויחד נסענו לאלישיב לאסוף מודיעין. פגשנו את גלית, האחראית מטעם המועצה, ואת צוות המועדון, תוסס וחייכני ובלי שום מושג מה הוא רוצה לראות בחצר המועדון. איכשהו החלטנו שנארגן אדניות יפות לאורך שביל הגישה לדלת המועדון, וקדימה לדרך.

התרומה לפסח תשע"ח

לחברים שלום.

הנה עדכון מפורט קצת יותר מהרגיל בנושא "התרומה לפסח"

אם כן מה היה לנו:

מספר תורמים - 113

אורז - 355 יחידות (כולל המרת הפסטה ו150 יח' שהיא חמץ, לאורז)

קמח מצה - 168 יח.

שמן - 152 יח.

ממרח שוקולד - 127 יח.

כיצד מתנהל המשלוח:

1. מנהל המרכזית מקבל מאתנו את הכמויות של כל מוצר ואת טופסי התרומה האישיים לפיהם הוא מחייב את החברים.
2. הכמויות מוצמנות ע"י מנהל המרכזית ונשלחות ישירות לעמותת "לב חם" בחדרה, כאשר מנהלת העמותה קיבלה כבר מאתנו את המידע לגבי הכמויות האמורות להגיע אליה.
3. מנהלת העמותה מתקשרת בחזרה אלינו ברגע שקבלה את התרומה.
4. חשוב לדעת! הדמויות הפועלות בכל השלבים לאורך כל השנים הן קבועות ומוכרות כך שאין כל סיבה לחשש מכל פעילות לא חוקית.

תודה רבה לתורמים וחג שמח לכולנו.

ציון וחני טובי

אישי, נשי, פוליטי ערב "נשים עושות שלום" במעברות

כאשר הוא: לא עוד שפיכות דמים, לא עוד אלימות! יחיו בני האדם בשמחה עם משפחותיהם ויתפנו לאהבות והנאות היום יום. אף בן ובת בל ימותו עוד על חרבם!

לכן פנו נשות התנועה לכל קהלי הנשים: נשים שחיות בכפרים ערביים, מעבר לקו הירוק, בערים רחוקות ממרכז הארץ - בצפון ובדרום, לנשים בעלות השקפות מכל הקשת הפוליטית וגם לגברים. והנשים שנחשפו למסרי התנועה הקשיבו והתחברו, וראו את המשימה ככזו שהן רוצות ליטול בה חלק. כך הלך המעגל והתרחב והיום מונה התנועה כ - 35 אלף נשים וגברים מכל רחבי הארץ ופלסטיניות מהשטחים.

במעברות יש כבר קבוצה גדולה של נשים שחתומות בתנועה ואף פעילות בפעילויות השונות של התנועה, והן ארגנו את הערב במעברות: כל אורח שנכנס לאירוע הוזמן לשרבט על ריבוע בד לכן מיצירי דמיונו, בנושא השלום, התקווה והחיים. הריבועים יצטרפו בעתיד לאריג גדול שיונף מרמלה עד ירושלים ביחד עם שרשרת אנושית של שלום.

אין יום מתאים מיום האישה הבינלאומי לקיום אירוע של תנועת "נשים עושות שלום" במעברות.

תנועת "נשים עושות שלום" הוקמה אחרי מלחמת צוק איתן כאשר הנשים שיזמו אותה שמו להן למטרה להיאבק באופן נחרץ להשגת הסכם מדיני, שישים סוף לסכסוך המתמשך עם הפלסטינים. זאת על מנת שלא יהיו לילות נוספים בהם האמהות תשארנה ערות בלילות בחרדה לגורל יקיריהם אשר במלחמה.

המסר השני העומד ביסוד התנועה הוא שילוב נרחב ושווה לגברים של הנשים בכל פורום וועדה הנושאים ונותנים עם הפלסטינים או הדנים בנושא. המסר העומד ביסוד התנועה יכול להתאים ולדבר לכל אישה ואם באשר היא, ולכל אדם

ידיעת ספורט חשובה! כדורעף בנות

במשחק הגמר של אליפות ישראל לבתי ספר תיכוניים בכדורעף בנות זכתה הנבחרת של בית הספר 'שחר-מעיי' עמק חפר שניצחה בגמר את בנות תיכון מוסינזון רמת השרון 2:3. בקבוצת 'מעיי' משחקת נוי אדר ממעברות שהיתה בין המצטיינות במשחק! המשחק נערך באולם בר לב בכפר סבא בנוכחות כ-1000 צופים ובעידוד קולני במיוחד של תלמידי 'מעיי'. בטקס הנצחון חילק את המדליות לבנות חברנו אלדד שלם, סגן ראש המועצה האזורית עמק חפר. המשחק, שהתקיים ב-8.3 הועבר בשידור חי בערוץ הספורט!

בנות 'מעיי' ייצגו את ישראל באליפות העולם לבתי ספר תיכוניים שתערך ביוני בצ'כיה.

מסר: אסף אדר

ככניסה הוצב דוכן החתמה בראשות ברטה וחנה פלד וכל אחד הזמין לחתום ולהצטרף לתנועה. ואכן לא מעטים חתמו. כל העת הוקרן ברקע קליפ השיר המופלא של יעל דקלבאום "תפילת האמהות" המכיל צילומים מהצעדות והפעילויות השונות של התנועה.

לאחר מכן התקיים פאנל של ארבע נשים, כל אחת מרקע שונה: ויידאד זייד מכפר ערה, שניה הרכבי מכפר סבא, מלי גברא בר חיים מעלי זהב ויעל טריידל מהדרה, שסיפרו מדוע "קמו מהכורסה" והצטרפו לתנועה, כל אחת מן הצד והראייה שלה, כיצד באה לידי ביטוי תרומתן כנשים לפעילות בתנועה, ותיאור הפן הפוליטי של עשייתן. סיפורי נשות הפאנל היו מעוררי השראה ומרגשים. את הפאנל הנחתה, ועזרה בארגון הערב כולו לילי ווייסברגר מבית הלוי.

בערב הופיעה גם הזמרת שירה גולן חברת התנועה, שהפליאה עם הגיטרה בשירים מרגשים הקרובים לנושא הערב, ובהמשך שרנו את השיר "שתלתם ניגונים" בליווי החליל של נטע שמש - אף היא חברה בתנועה. הערב היה מעוטט בשמיכות טלאים של ריבועי התקווה שנארגו קודם לכן, ובכיבוד מתוק וצבעוני מעשי ידי נשות הקיבוץ. שתי שאלות מהקהל נענו על ידי נשות הפאנל בחוכמה ובצורה ממצה. היה זה ערב מרגש ביותר ומעורר מחשבה.

יומיים לפני כן הייתה פעילות של שיחה וציור על ריבועי בד לבנים של הנערים בקן השומר הצעיר, נערי המרכז עם המדריכה אלמוג, והייתה היענות והקשבה נפלאים. בפתח חדר האוכל הוצגו עבודותיהם. הוצגה גם תערוכת צילומים מרשימה ומייצגת של האירועים השונים של התנועה מן העבר, כולל צעדות השלום והתקווה והמפגשים השונים בכל רחבי הארץ.

התודות הן רבות! את הערב ארגנו ארבע המופלאות: עירית שרון, חיותה שחם-שלם, ברטה מוגילבסקי וניצה הרצוג, סייעו בעידוד ובכיבוד חדרה גנוז, נועה אבנט, תלמה שבתאי, יעל כתר, חנה פלד, רותי להב, עדיקה נקש ותמר וילק. תודה להילה ונטלי מהמועדון, ולכל מי שסייע בהגברה. ליעל במשרד המזכירות על הפרסום. לועדת התנדבות על העזרה הכספית. לעובדות "עמל" על הכנת פיסות הבר למעשה הטלאים. ולדליה אשר שצלמה.

כתבה: נועה אבנט

סערה מסביב. מתכוננים ל"סדר", אך בגדי הקיץ החדשים שנתפרו לילדים לחג מוטמנים שוב בחזרה בעמקי הארון, כי הרי טרם הגיע האביב... אכזבה שוררת בין רבים: האם לזה ייקרא "פסח"? ואולם רק נכנסנו לחדר האוכל והאוירה השתנתה לחלוטין: הרי פה בפנים אביב בכל! משנים אינני זוכרת קישוט כה יפה, רענן בצבעיו ובציוריו ובירק שמסביב. עמל רב הושקע בכל אלה, אך הם הם אשר הצליחו לנצח באותה השעה את החורף שבחוץ, להשכיח מליבנו גשם וסערה- ושירת האביב בקעה בקול מפי כולנו.

כן, הייתה זאת הפעם שירה יפה, מלוכדת וחזקה- ואל נזלזל באותן החזרות של השירה בציבור, אם בסופן עדים אנו לאותה החוויה הנדירה כל כך אצלנו- שהקיבוץ חוגג- הקיבוץ שר. הכל מסודר ומאורגן היטב, כך חגגנו השנה את ליל ה"סדר", בתוך חדר אוכל שהינו כבר קטן לציבור כה גדול ועל אף הגשם והרוח שבחוץ: פסח- חג האביב וחג החירות כאחד.

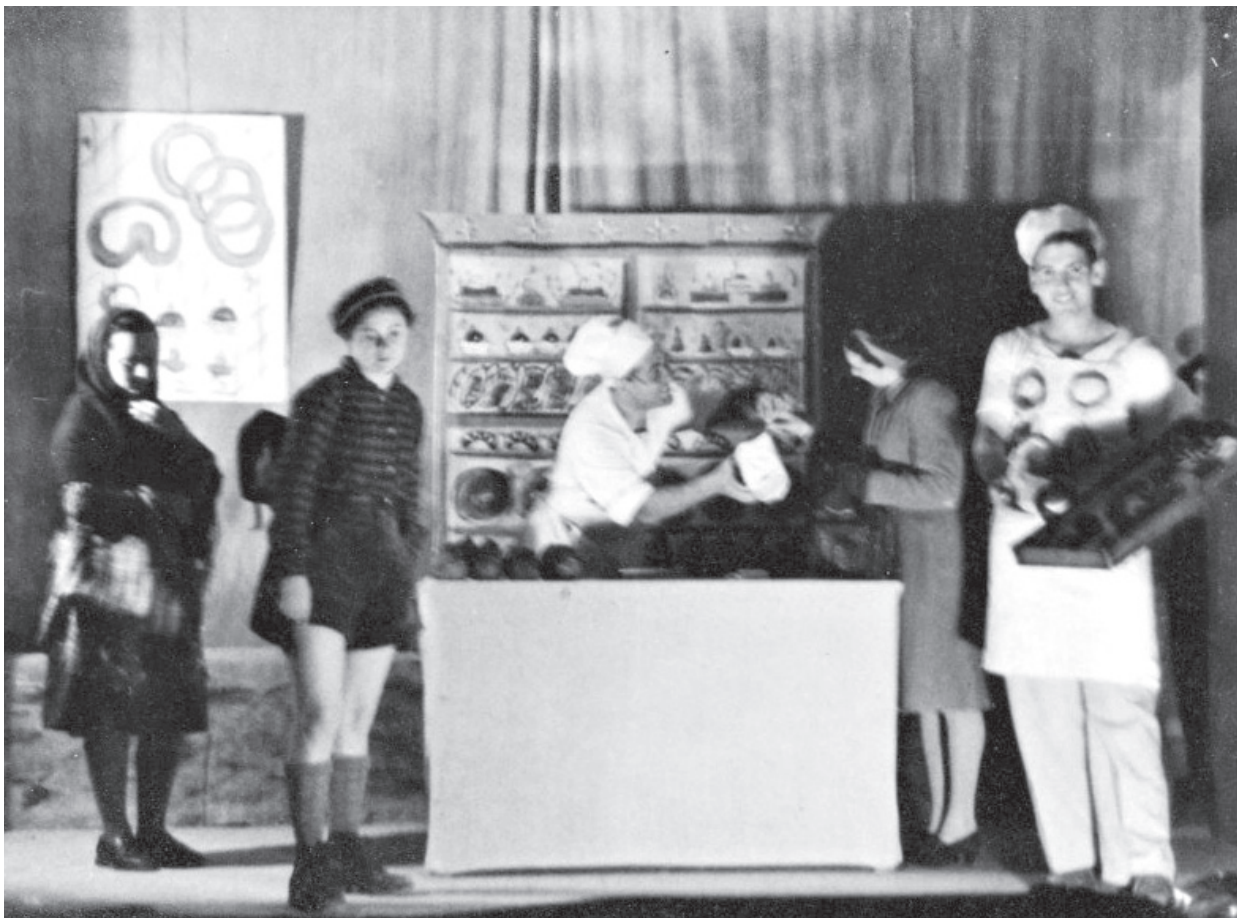
והיה זה באמת חג לכולנו.

בחודש האביב בארבעה עשר בו פסח הוא- זמן חירותנו מתוך "ידיעות הקיבוץ" 16.4.1949 | כתבה: ח.

פסח- חג האביב, פסח- חג החירות.

אביב וחירות- שני מושגים אלה משולבים בחג הפסח זה בזה, כי נובעת משניהם אותה החיוניות, אותו רצון חיים של הטבע ושל האדם. התעוררות הטבע לפריחה חדשה, פריחה המבטיחה גם יכול; תקומתו של עם לחיים חדשים- מעבדות לחירות. שחרור, חירות- משמעות מיוחדת להם השנה עבורנו בארץ ישראל, במדינת ישראל.

ואילו האביב איחר השנה לבוא. בחדר האוכל יושבים בצוותא, חוזרים על השירים המסורתיים של חג הפסח, על הגשם כי חלף הלך לו- והנה הוא דופק על החלונות- רוח,

הצגת 'הנס אוריין' | 1941 | מימין: ישראל ריבק, דב אסא, אסתי, חנה פולק. (באדיבות ארכיון מעברות)

העולם קטן

לדעת מתי היא צולמה, היא הוציאה תמונה קבוצתית ושריל שלחה אותה אלי (במחשב כמובן).

אני מיד ראיתי שזאת ההשלמה הגרמנית וחדוה ארז ואורה לכיש הכירו את כולם בשמות. הן גם ידעו שהצילום נעשה בשנת 1941, כי חדוה, שהגיעה למעברות בשנת 1942, איננה בתמונה. מסתבר ששם האישה הוא אסתר (אסתי) פעם אשר, עכשיו אדלר, וחברי ההשלמה, אורה, גדעון וחדוה זכרו אותה היטב. היא ירדה מהארץ לארה"ב לפני קום המדינה ואני, שהגעתי למעברות בשנת 1949, לא יכולתי להכיר אותה. לא מזמן אורי ושריל באו לארץ לביקור (לבקר את ההורים ושניים מילדיהם שעלו ומשרתים בצבא) ובאו לבקר גם אותי. שריל נפגשה עם חדוה, אורה ועם גדעון, רשמה מהם זיכרונות והצטלמה איתם. ואז הגיעה עוד בקשה. מתישהו בשנות ה-40 מטי ניסימוב העלתה הצגה בשם "הנס אוריין", ואסתי שיחקה את הנס. שאלתה הייתה, שמא יש אצלנו תמונות מההצגה? בוודאי שיש, והם נשלחו כבר לבוסטון! אסתי התרגשה מאד וכתבה שזה בלתי רגיל ("פנטסטי").

עד כאן הקשר, אך אין זה סוף פסוק. מוסר השכל? העולם קטן!

שושנה אפרתי

יש לי בת דודה בארץ, אך הבן שלה, אורי, חי עם אשתו שריל וארבעת ילדיהם בבוסטון, ארה"ב. שם הם קוראים באופן קבוע את העיתון היהודי, בו מתפרסם בכל גיליון ראיון עם אישיות מבוגרת מתוך הקהילה. לפני זמן מה, שריל, שהיא בת 59, קראה כתבה על אישה בת 94 שסיפרה בראיון שהשורשים שלה הם בברסלאו שבגרמניה (היום ורוצלב-פולין). היות וגם משפחתנו באה משם, זה הדליק את שריל והיא כתבה לעיתונאית מכתב בנרדון. תשובת העיתונאית/המראיינת הייתה: "למה שלא תצרי קשר עם הגברת, הנה מספר הטלפון שלה."

שריל צלצלה אל הגברת, שענתה בצלילות מוחלטת: "זה בהחלט מעניין. מדוע לא תבואי לבקר אותי יום אחד ונשוחח." שריל ואורי באמת נסעו לבקר אותה בבית האבות בו היא גרה ושמעו את קורות חייה של האישה. וכך היא סיפרה: "ניצלתי מגרמניה ברגע האחרון, 1939, כי הייתי בתנועת השומר הצעיר ועליתי ארצה במסגרת עליית הנוער. בארץ הקבוצה שלנו נשלחה לקיבוץ, קיבוץ מעברות." שריל: "מה את שחה, במעברות יש לי משפחה!" האישה: "מצוין, כי יש לי תמונה של הקבוצה והייתי רוצה

חברת הנוער הגרמנית | 1941 | נשלח לשושנה אפרתי ע"י אסתי שהיתה אז במעברות. שורה עליונה, מימין: זאב יוגב, שרה אדלר, גד גולדמן, נעמי יוסף, גבריאל שלג, רפא רונצווייג, חנני שלג, אריה אונגר, דב בר יוסף, מודי לקס, יהודה לוי, גילה, אסתי חפרי, ישראל ריבק, דן שלם, מרים טחנאי. | שורה שניה, מימין: ארי הנף, מרים פלנטר, מיכה האושנר, אורה לכיש, שולמית לומניץ, חנה שלם, אסתי אשר, רבקה'לה זהב. שורה תחתונה: דבורה, אפרא שכטר, יואב בורשטיין, צבי קשת. למטה: נורית מרקוס, גדעון דביר. (באדיבות ארכיון מעברות)

חקירה קטנה על מקור השם "נחל אלכסנדר"

בכפר הסמוך מספרים עליה ש...") וכן הלאה. הצטרפתי אליו כשיצא דרומה מקיסריה בשנת 1863, 17 שנה לפני מפת ה-PEF. שמחתי לראות שהוא מציין את מינת אבו-זאבורה - מעגן הקרוי על שם משפחתו של איסקנדר, יצואן האבטיחים, ושממנו שילח איסקנדר את אבטיחיו לחופי הארצות הסמוכות. מינת אבו-זאבורה עדיין משמש כמעגן - היום קוראים לו מכמורת. מקץ עוד שתי תחנות בערך, הגיע גרן אל "נהר אבו-זאבורה" - הוא נחל אלכסנדר של ימינו. הוא מציין שהמקומיים גם קוראים לו נהר אלקאסאב, וגם מציין שהוא - גרן - נהג לחשוב שזהו נחל הקנה מספר יהושע, אבל שהוא חוזר בו מן ההשערה הזו.

זה העלה בי רעיון - אם התיאוריה לגבי נחל הקנה לא הייתה רק נחלתו של גרן, אולי כותב על כך גם הגיאוגרף העברי הראשון של הארץ בעת החדשה, יהוסף שוורץ, שהיה עסוק מאד בניסיון לזהות אתרים מקראיים. אם הוא יזכיר את הנחל, סברתי, ואם אמנם הייתה מסורת הקושרת את הנחל באלכסנדר ינאי (שהיה, ככלות הכול, יהודי), אולי הוא יזכיר את המסורת. יהוסף שוורץ אכן מזכיר את הנחל ומזהה אותו כנחל הקנה. גם הוא מציין ששמו כפי תושבי הארץ הערבים הוא נהר אלקאסאב, ואף מציין שמוצאו במעיין ליד שכם, שאף שמו עין אלקאסאב. אף מילה על אלכסנדר ינאי....

יצא שדיברתי באיזו הרצאה באחת המכינות על נחל אלכסנדר. "אתם יודעים על שם מי הוא?" שאלתי. "ברור. על שם אלכסנדר ינאי," הם ענו. "לא," אמרתי, "הוא על שם איסקנדר, יצואן האבטיחים." "אבל אמרו לנו!" הם טענו בתוקף. אפילו התקשרנו בו במקום למי שאמר להם, והוא אמנם הכיר את גרסת איסקנדר, אבל שם אותה במישור אחד עם אלכסנדר ינאי. כך גם כתובות הגרסאות בויקיפדיה ובמקומות אחרים. שוחחנו קצת על העניין, וסיכמנו (שיעור היסטוריה או לא?) שהדבר הראשון שצריך לבדוק כדי להכריע בשאלה, הוא ממתי בדיוק קוראים לנחל "אלכסנדר" (שזה אחלה שם לנחל, תודו. הייתי שמח גם לנחלי הרולד, פרידריך, יחזקאל ופרנסואה).

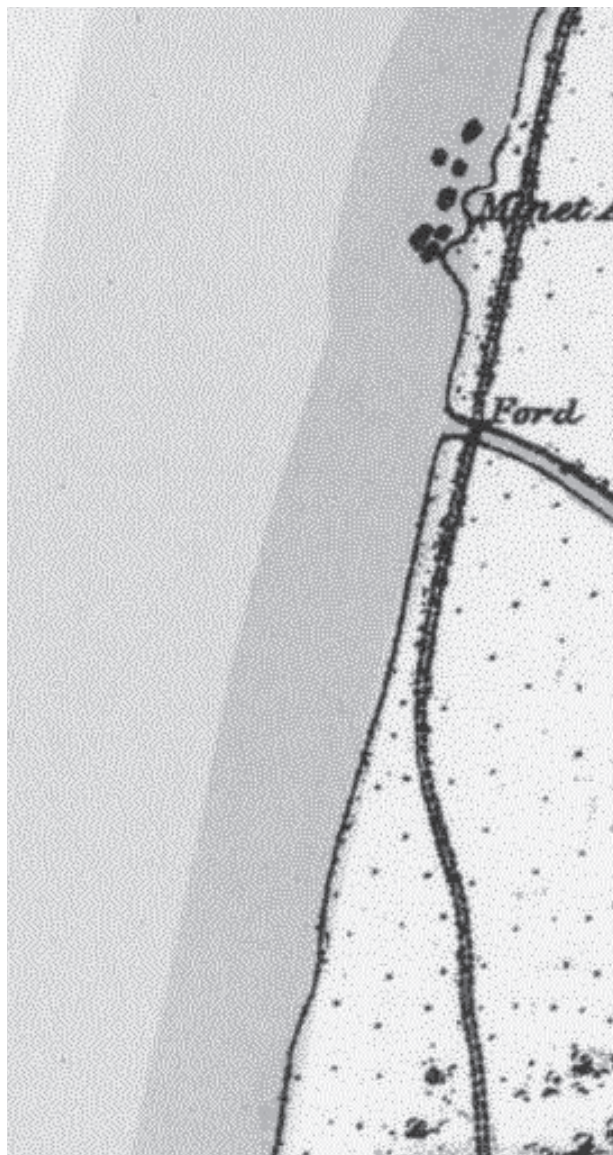
אז הלכתי ובידקתי. דבר ראשון - פניתי למפת הפלסטיין אקספלוריישן פאנדר (PEF), המפה המפורטת הראשונה של ארץ ישראל, משנת 1880. צילום מצב של הארץ, חצי דקה לפני הציונות. שם כבר מכונה הנחל "נהר איסקנדרון". הלאה. פניתי לכתביו של ויקטור גרן, סייר צרפתי שערך בארץ כמה וכמה מסעות, והעלה אותם על הכתב בפירוט מדהים ("הלכנו עוד חצי שעה, הגענו לגבעה קטנה.

את לבי הסיפור הארוך והנפתל הזה מחמם: אשרי הארץ שמעוררת כל כך הרבה עניין, עד שצרפתים, יהודים (וערבים, אנגלים, אמריקאים, רוסים וכו' וכו') - כאלה היושבים בה וכאלה המבקרים בה, ואפילו כאלה שמתעניינים בה רק מרחוק) מבקשים להבין את אתריה ומקומותיה ואת קישוריה ההיסטוריים. אשרי הארץ המנציחה מוכרי אבטיחים - ולו גם במחיר אי-הבנה עם דמות אחרת לגמרי, מלפני אלפי שנים. אשרי הארץ שנחליה מסוגלים לעורר כל כך הרבה אמוציות. אשרי הארץ שבשם העתיד, מתערבבים בה העבר וההווה. יש קטע בקונטקסט.

ירון בן עמי

* ירון בן עמי הוא עיתונאי-לשעבר, מרצה לתולדות עם ישראל, מתרגם ספרים ומוזיקאי. הוא סיקר בעבר את המלחמות בכוסניה ורואנדה. הוציא אלבום: "בלוז בארץ כנען", חי, נושם, מנגן וגם מרצה על תולדות הבלוז

עם המידע הזה חזרתי למפת PEF, איתרתי ליד שכם את עין אלקאסאב, ועם האצבע עקבתי אחרי הנחל היוצא ממנו, עד שהתחבר לחוף - אכן, זהו נחל אלכסנדר (או בשמו המלא: מערכת נחל שכם-נחל אלכסנדר).

ובכן, אלה המסקנות בינתיים: לנחל לא קוראים על שם אלכסנדר ינאי. קראו לו נהר אלקאסאב בחלק היורד משכם, ונהר אבו-זאבורה בחלקו המערבי, על שם המשפחה ששלטה שם על השטח יכול האבטיחים לאורך הנהר ויצואם מן המעגן הסמוך. רק כשעלה לגדולה בן המשפחה, איסקנדר, בשלהי המאה ה-19, החליף שמו הפרטי את שם משפחתו כאמצעי לזיהוי הנחל. ובשם זה - נחל איסקנדרון - מצאו אותו הציונים בבואם הנה. מתוך רגשת לבם למצוא לכל מקום בארץ שיוך לעבר יהודי, זיהה מישהו מהם בטעות את נחל איסקנדרון (הגרסה הערבית של אלכסנדר) עם האלכסנדר היהודי הכי מפורסם בתולדות הארץ, שנלחם כחמישה עשר קילומטרים צפונה משם, בסביבות דור.

מי בדיוק עשה את הזיהוי הזה? כנראה בנימין מזר, איש עתיר זכויות בתולדות ידיעת הארץ, אבל לא חף מטעויות. מכל מקום, זמן לא רב אחר כך הוקם ליד שפך הנחל מושב, ונקרא בית ינאי - על שם אלכסנדר ינאי, שעל שמו לא קרוי הנחל... וכך התקבעה הטעות.

שומר על ערנות

תוך פרק זמן סביר, ממש כפי שהחותמים על גילוי הדעת לא חשבו שפגעו ברגשות של חברים וותיקים.

אנחנו מדברים בשפות שונות. לכאורה אנו משתמשים באותן המילים, אך הפרשנות שהן מקבלות שונה אצל כל אחד ואחת. היא ניזונה ונטענת בחששות, בחוסר ודאות, בכעסים, במשקעי עבר אישיים וקולקטיביים. נדמה כי בלתי אפשרי כי הצעיר יבין את שחוה הוותיק, ולהיפך. אורח החיים שלנו שונה בצורה דרמטית. "לא דיברנו באמת אף פעם" כתב בן כיתתי בשיר פרי עטו. אבות ובנים, מבוגרים וצעירים, בקיבוץ כמו בקיבוץ ורגשות תמיד היו מחוץ לתחום הדיבור.

בחרנו להישאר במקום הזה ולא להתרחק. אנו רוצים בטובתו של הקיבוץ, בהצלחתו ובשגשוגו בהווה ובעתיד. לטובת כולנו. כל עוד אנחנו שיתופיים עלינו ללמוד לדבר אחד עם השני בכבוד, ולהבין כי מאחורי המילים הכתובות לא בהכרח מסתתר איום מפורש או נסתר. לטובת זאת רצוי, בעיני, כי מזכירות הקיבוץ תקבע את גבולות הגזרה לנושאים טעונים שכאלה. ואם אינה יכולה לשרטט זאת עבור הקיבוץ, שתואיל המזכירות לפנות אל רשם האגודות השיתופיות ותקבל ממנו את אותם הגבולות: עד כמה, אם בכלל, מותר לחלק בקיבוץ שיתופי על פי וותק, מהו הרוב הדרוש בקלפי לחלוקה הכוללת מרכיבי וותק (האם מדובר ברוב רגיל או כזה הנדרש לשינוי תקנון?). כאשר יתוחם השיח לכדי גבולות ברורים, אני מעריך כי גם גובה הלהבות ישכך.

ערן שבתאי

לפני כחודש פורסם גילוי דעת החתום על ידי 72 חברי קיבוץ. גילוי הדעת פורסם לאחר היוודע תוצאות ההצבעה הראשונה על אופי חלוקת כספי מטרנה, ולאור הדברים שאמרו מחברי ההצעות, מהם ניתן היה להבין כי לאחר השינוי הם מצדדים בלקיחת משכנתא אישית של כל חבר שטרם נבנה לו בית קבע. נוסח גילוי הדעת אינו שונה מהותית מהנימוקים שעמדו בבסיס המחלוקת על חלוקת הבונוס כבר בשנת 2010. גם אז הופנתה תשומת הלב לכך שמדובר על היוון של רווחים עתידיים שאמורים היו להתחלק על פי המפתח המקובל במשק, לעובדה שאנו קיבוץ שיתופי וחלוקת רווחים לא שוויונית מנוגדת לתקנון שלנו ואף לכך שכולנו שותפים מלאים להפסדים ועלינו גם להיות שותפים מלאים לרווחים, לפחות כל עוד לא ביצענו שינוי באורחות החיים.

גילוי הדעת הציף אל פני השטח את הפער הבין-דורי שהודחק משנת 2010. כאשר הכסף הונח שוב על השולחן, נגמר השיח ההוגן. תגובות חברים שונים לגילוי הדעת (מכתבי תגובה פומביים, קללות על השביל) הקצינו שוב את השיח הציבורי והפכו אותו לאלים יותר ולמכבד פחות. התגובות ביטלו וזלזלו בחברי קיבוץ רבים, כאילו שאין להם זכות להבעת דעה בפומבי. פתיחת מערכת התקשורת הפנים קיבוצית החדשה (קהילנט) הוסיפה קיסם למדורה. כעת כל חבר, תושב או אורח יכול לכתוב ככל העולה על רוחו - במקרה הטוב לגופו של עניין, במקרה הגרוע לגופו של חבר - ואין מי שימנע זאת ממנו.

דומה שכל עוד אנחנו קיבוץ שיתופי, הפערים בין שכבות הגיל השונות הפכו להיות בלתי ניתנים לגישור כאשר מדובר על חלוקת כספים. קיימת ציפייה מהממסד הקיבוצי לקחת אחריות ולהוריד את גובה הלהבות, אך כבר שנים שממלאי תפקידים מסוימים בעבר ובהווה חוזרים על המנטרה כי רק שינוי באורחות חיים יפתור את הכל, ומסרבים לטפל בשסעים חברתיים. כאשר זהו המצב, אין פלא כי חברי קיבוץ עותרים לרשויות המדינה כנגד קבלת היתרי בנייה לכ-55 יחידות דיור חדשות, מעכבים את התהליך ומייקרים אותו. אותם עותרים בטח לא העלו על דעתם כי הדבר פוגע ברגשותיהם של אלה המייחלים לעבור לגור ברמות חפר

מי מפתח משירים על פחד?

במסגרת קורס לכתיבה יוצרת עם דבורה חיל, באושב בית הלוי,
קיבלנו תרגילי כתיבה על "פחד". מצורפות התוצאות...

עוד פחד

הגירוד הזה בגרון.
פתאום הוא מגיח משום מקום והרוק נתקע בקנה.
שיעול, שיעול יבש שלא משחרר כלום, כי אולי אין
מה לשחרר.
לכול הרוחות, הרי אני כבר מכיר את זה:
אני נזהר, אני משתדל לשתות לאט, ללעוס את האוכל
היטב, לחשוב על הבליעה.
מאיפה הוא מגיע חוסר השליטה הקטן הזה?
מי בכלל צריך שישמרו עליו איך שהוא בולע?
זה סתם שהקדמתי קנה לוושט או שאלה סימנים
מוקדמים לאלצהיימר?
"את חושבת שזה חמור?" אני שואל את ד"ר טוני,
חביבתי, רופאת המשפחה שלי.
"אני לא יודעת", היא מקלידה,
"ארשום לך ווליום, לכינתיים,
אני חושבת שזה יעזור..."

עופר הרצוג

פחד מ...

(בעקבות ריימונד קארבר)

פחד שיכאב,
פחד שפתאום ידקור כאב בחזה
ואדע שהנה הוא הגיע
פחד שהרגישות במעייים תהפוך לסרטן
סרטן המעי הגס כמוכך
פחד שזה יהיה סרטן הלב
שהוא הרבה יותר גרוע
כמעט כמו מלנומה
עם גרורות למוח.
פחד שהגירוד העקשני
זה בעצם סימן מוקדם ללויקמיה
פחד שהשיעול זה בעצם סרטן בגרון
פחד שהשיעול הזה הוא אולי התחלה של אלצהיימר
פחד מהערמונית
פחד משלפוחית השתן
מהכבד מהמרה מבלוטת התריס
החיים זה דבר מסוכן
בעיקר לגבר מזדקן.

מֵאַחֲרֵי הַמְּלִים

יורם טהר לב - שורשיך כבר בתוך תוכי

יורם טהרלב (נולד ב-24.1.38 בקיבוץ יגור) הוא משורר, פזמונאי, סופר וסטנדרפיסט ישראלי. נחשב לאחד המעצבים החשובים של הזוהרות והאתוס הישראליים. שיריו הולחנו בידי טובי המלחינים של הזמר העברי, בהם משה וילנסקי, נחום היימן, נורית הירש, מתי כספי, מוני אמריליו, שלום חנוך ואפי נצר. ובוצעו על ידי טובי המבצעים, ונחשבים להיסטוריה המזומרת של ההווי הישראלי. בין שיריו המפורסמים ביותר נמנים: 'ההר הירוק תמיד', שנכתב על ילדותו אל מול הר הכרמל שלרגליו שוכן קיבוץ יגור, 'צל ומי באר' המבוסס על מאורע מ-1945, כשליגור הובאו מעפילים ששוחררו ממחנה המעצר בעתלית, כדי שיסתתרו מפני הבריטים. עליהם הוא כתב "מי שסוכתו נופלת חרש יכנס בדלת, ועד עולם יוכל להישאר". 'אתה לי ארץ', 'הבלדה על יואל משה סלומון', 'בפרדס ליד השוקת', 'עוד לא תמו כל פלאיך', 'אינך יכולה', 'בים בם בום', 'גבעת התחמושת', 'אין כבר דרך חזרה', 'ישנן בנות', 'נח', 'הורה', 'חלקת אלוהים', 'הדרך אל הכפר', וגם שירי ילדים רבים וביניהם: 'המשפחה שלי', 'ברבאבא', 'מי המנטה מי המסטיק מי השוקולד' ועוד רבים אחרים.

יורם טהרלב התראיין ליואב קוטנר במסגרת 'פרויקט תיעוד היוצרים של מפעל הפיס', בהתחלה הוא מספר על משמעויות השיר 'אתה לי ארץ'. "בשיר מופיעות המילים: אני פוסעת חרש בשביליך / אני נוגעת

צילום מסך מתוך: "פרויקט תיעוד היוצרים של מפעל הפיס"

בעשבי הזמן / אני לומדת את כל משעוליך / חונה ליד כל מעין / אני מוצאת במסתרי החורש / פינות בן לא דרכה עוד אהבה / ובצילן אפול מוכת סחרחורת / הזאת הארץ הטובה? / תן לי זמן, הושט לי יד / עד נגלה ביחד את הארץ. / אני יודעת עוד רבה הדרך / אך שורשיך כבר בתוך תוכי. השיר יכול להיות מובן בשתי משמעויות. או כשיר אהבה לאלוהים או כשיר ארוטי המתאר מעשה אהבה בן גבר ואישה". שואל יואב קוטנר: "ולמה אתה התכוונת?" עונה יורם טהרלב, בחיוך גדול: "אני התכוונתי כשיר ארוטי".

בהמשך הוא מספר על השיר 'הורה', שייצג את ישראל בתחרות האירוויזיון בשנת 1982. "אבי טולדנו הביא לי מנגינה מוכנה, אמר לי שלשיר יקראו 'הורה' וגם ציין את המקומות הספציפיים במנגינה שבהם תכנס המילה 'הורה'. זאת אומרת אני רק הייתי צריך למלא את השורות החסרות, וזהו. אז כתבתי את השיר בצורה של שיר נוסטלגי וכאמור, המילה 'הורה' מופיעה הרבה פעמים. בנינו על זה שהיא תהיה מילה קליטה באירוויזיון. וזה עבד! השיר זכה במקום השני. בפילגור השיר קיבל הכי הרבה נקודות, אולי בגלל העובדה שבפינית המילה 'הורה' זה זונה (באנגלית - WHORE)..."

לסיום הוא מדגים איך נשמע שיר אהבה לפני חמישים שנה, דרך שיר האהבה הראשון שהוא כתב - 'את ואני והרוח' שהלחין נחצ'ה היימן: "את ואני והרוח / יצאנו לכו הפתוח / לנשום את נשמת הדגן / לרקוד עם ריצוד מי הפלג / לפעות עם הצאן על השלף / יצאנו לברוח מכאן. לפני כמה זמן הקלדתי את מילות השיר במחשב. מתחת למילה "לפעות" הופיע קו אדום. התוכנה לא מכירה את המילה הזאת... ואני בטוח שרבים מהישראלים של היום לא מכירים מילים אחרות שמופיעות בשיר כמו: 'דגן' ו'שלף' אבל אז כל שירי האהבה הגדולים של ישראל התרחשו בנוף חקלאי. 'במשעולים בין דגניה לכנרת', 'בין איילת ומטולה', 'בדרך לתבור'. אפילו שמות הלהקות אז, נלקחו מן הטבע. 'החמציצים' 'הדודאים', 'בצל ירוק', 'התרנגולים', 'העופרים', 'כוורת'. היום השמות לקוחים מן המשרד: 'טיפקס', וכשהם יוצאים מן המשרד הם נכנסים ל'משינה', עושים עם 'מוניקה סקס', ואחר כך מתפלאים מ'איפה הילד?', כנראה מ'הרג נחש'..."

להתראות בטור הבא.
שמעון (שמש) ברקוביץ

אירועי שבוע הפסח במעברות

האירועים מתאם שמואל כי מתוך התגורה של פסח, הוצאתה מתלקה לתרבות הקבוץ הארצי | 1964 | עיצוב גרפיקה: שמואל כהן

ביום שישי כ"א בניסן
שביעי של פסח 6.4.18
מצות על הנחל
נאפה כולנו מצות של פסח
בבילוי המשפחתי המסורתי
החל מהשעה 10:00
בגן נחליאלי

ביום שבת כ"ב בניסן
אסרו חג 7.4.18
**המופע:
"תמונת אישה"**
מופע מחווה לשיריה
של תרצה אתר
בשעה 21:00 במועדון

פסח במעברות - חוויה לדורות | שיהיה לכולנו חג שמח!

ברכות ואיחולים

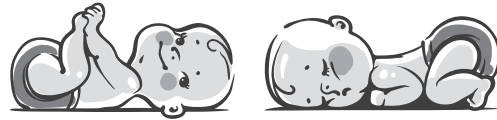
באיחור יקרי אבל מושב
מאשר אף פעם לאו

מזל טוב לנעמית ואלי
להולדת הבת
אחות לנדב, אלון ויובל

צרור ברכות חמות לכל המשפחה

מזל טוב לנירית ואסף
להולדת התאומות (הזהות)
ירדן ושרון
נכדות למיכל וגבריאל בירמן

צרור ברכות חמות לכל המשפחה

מזל טוב לבקי ואבנר
להולדת הנכדה
בת לגלית וחגי
אחות לרומא

צרור ברכות חמות לכל המשפחה

מזל טוב לדינה ויוחנן
להולדת הנכד
בן לזהר, אח לרוי

צרור ברכות חמות לכל המשפחה

עובר ושב

בר גלזר
סיימה עצמאות כלכלית בקיבוץ
וחוזרת למועמדות

.....

אורין אהרוני
סיים תקופת שירות לאומי
וחוזר למועמדות בקיבוץ

ברוכים הבאים!
.....

אופיר עוז
הפסיק תהליך קליטה
וחוזר למעמד של תושבות.
בהצלחה!

שחף הללי
התגייס לצה"ל.
שירות מאתגר ומספק!
.....
יותם פלר
מסיים עצמאות כלכלית
ומתחיל את לימודיו.
בהצלחה!

עדן נוף ושי ארד
יצאו לעצמאות כלכלית בקיבוץ.
.....
רתם כהן וטל אליאב
יצאו לעצמאות כלכלית.
בהצלחה לכולם!

אזעקות עלולות ויורדות נשמעו באותו בוקר. עכשיו גם הוא לא מפסיק להתגרד בטירוף! הסתכלתי לאמיצה בעיניים ושנינו הבנו את גודל המעמד. ביראת קודש ובכבוד רב הוצאתי מהארון את מכונת התספורת החדשה שרכשנו לא מזמן. ידעתי שעיצוב שיער זה לא מה שארצה לעשות כשאהיה גדול, אבל המצב היה בהחלט קשה! הושבתי את בני הצעיר על שרפרף בפרגולה, עטפתי אותו במגבת, כינסתי מבט של מקצוען והתנעתי את סכיני המכונה החדשה!

שבע דקות של ניסיונות עם סכינים בגדלים שונים יצרו כאוס אחד גדול בשערו של הקטנצ'יק. מזל שלא היתה שם מראה וגם התפללתי שלא יסתכל בפני המבועתות. התיאור היחידי שיכולתי למצוא באותן שניות ל"צירת האמנות" על ראשו הייתה, "פינוי - בינוי".

השעון תיקתק, מחכים לו כבר בגן. הסתכלתי לשמיים וביקשתי שישלח לי. העברתי את הסכינים למצב "אפס" וגילחתי את כל הראש. באותם רגעים חשבתי על "אפקט הפרפר" שמייצג מקרה בו משק כנפי פרפר עשוי ליצור שינויים קטנים באטמוספירה שבסופו של דבר יגרמו להופעת סופת טורנדו. תהיתי איזה שינויים עשוי ליצור "אפקט הכינה"...

נכנסנו לגן. לפתע נהיה שקט. הילדים חדלו מלשחק. המטפלות הסתכלו עלינו. "בוקר טוב", אמרתי כאילו הכול כרגיל ובלי להשתהות הוספתי:

"עמוד השחר עוד לא קם
חצי פלוגה שכבה בדם
אך אנו כבר היינו שם
בגבעת התחמושת".

איל להב

אפקט הכינה

כצופה נלהב של תכניות על עולם החי, אני נחשף לעיתים רבות לחכמתן של חיות, למבנה גופן שהותאם אל הטבע ואל המציאות שבה הם חיות ולתכונות והיכולות המדהימות שפיתחו לאורך השנים. אני לא ביולוג ולא מדען, אבל אני מרשה לעצמי לקבוע שפינה זו חיה מטומטמת! מה יש לה בחיים?! היא רק 2 מ"מ, אין לה אפילו כנפיים וחלק מהכינים מוגדרות כמנוונות.

אבל... לטפילות האלו יש יצר הישרדות מדהים וכבר כמה שנים טובות שהן זוכות אצלנו בטקס "אנשי השנה" בקטגוריית "דוחות אבל כאן לנצח!" הן גם נכנסו כבר מזמן להיכל התהילה של משפחת להב. לפני כשבוע האינפלציה גאתה ועל אף הטיפולים האינטנסיביים והיומיומיים, היה נראה שכבר צפוף להן על הראש של האמצעית והן החליטו לעשות מעשה ולקפוץ לבקר בראשו של ילד בן שש, תמים וחמוד, עם שיער קצר. כנראה שלא קצר מספיק.

Galia Peled

Galia Peled

Galia Peled